

Prædiken søndag d. 8. april 2018.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Joh 20,19-31.

Der hvor vi lander i Johannesevangeliet i dag, slås det fast med syvtommersøm, at det stadig er opstandelsesdagen. Men det er blevet aften og Johannes siger, at disciplen holdt sig ind bag lukkede døre af frygt for jøderne.

Måske skal vi lige prøvet at sætte os i disciplenes sted, ved at forestille os, hvordan de må have det.

Prøv en gang at forestille dig, hvad disciplene har været igennem de sidste dage.

De har oplevet Jesus ride ind i Jerusalem. Godtnok har han sagt at han skal lide og dø, men vi siger jo så tit til hinanden at livet er hårdt. Pjat med dig Jesus det her går jo godt, se på folket. De er glade for at se dig. De vifter med palmegrenene og jubler over at se dig. Det her det bliver fedt mand!

De tror du kommer for at gøre deres liv bedre. Det tror vi også.

Disciplene har været på en total optur først på ugen. De har jo set Jesus som verdens frelser og de ser, at alle andre også ser det, Selvom man skal være forsigtig med at bruge ordene, at dette er historisk, så er det den fornemmelse de har. De er med til noget helt vidt fantastisk. Det er de faktisk også, men det kommer til at se anderledes end de ha ved forestillet sig.

Vi kender påskens drama og husker, at Jesus på skærtorsdage fortæller om nadveren som en måde at mindes ham på, hver gang vi spiser. Det bliver Judas, der kommer til at forråde Jesus. Det er helt ufatteligt, at en af deres egne kan gøre det. Det er mærkeligt, at Jesus ikke er rasende på ham, men lader ham være med ved måltidet, når han nu ved det. Men Jesus er ikke som folk er flest. Og efter få minutter stormer Judas pludselig ud.

Efter måltidet går de ud og Judas kommer pludselig tilbage og kysser Jesus, og inden de ved af det, er de omringet af romerne, som tager Jesus med sig.

Vi ved, at han blev pin og plaget, slæbt fra Herodes til Pilatus, for til sidst at dø på et kors på Golgatha.

MEN vi ved også, at kvinderne tidligt om morgenen fandt graven tom. Han var opstået, sådan som han havde sagt det.

Det er dér de er. Det er midt i det vakuum og følelseskaos det hele sker. Er dette den bedste eller den værste dag i deres liv? Kan vi tro, at han virkelig er opstået? Kommer de efter os? Frygt, angst, glæde, kaos.

Midt i det kommer Jesus til dem og står pludselig midt iblandt dem, som Johannes skriver det. Fred være med Jer, siger han. Ordene han siger og synet af Jesus, der viser dem sine sår, får dem til at falde fuldstændigt til ro.

Jesus kommer til dem, når de er allermindst imponerende og allermest bange. Han vender ikke ryggen til det, som vi nogen gange ser som svaghed, der er han: Fred være

3 af 5

med Jer. Disciplene bliver glade, siger Johannes. Det kan jeg godt forstå.

Til gengæld kan jeg også godt forstå at Thomas lider under det ret moderne FOMO (Fear Of Missing Out) Han var der ikke, da Jesus stod der. Snak om at gå glip af noget vigtigt.

Det er præcis det man risikerer, hvis man en søndag vælger ikke at komme i kirke.

Jeg forstår Thomas, når han siger til de andre, at det kan godt være, at I har set og I fortæller mig det nu. Men beklager. Det der, der jeg nødt til selv at se, selv at opleve.

På mange måder har jeg det som Thomas, det kan godt være at I siger, men jeg er nødt til at se det selv. Jeg har brug for at danne mig mit eget indtryk.

Der går en uge, og så er det præcis hvad der sker.

Da stod Jesus pludselig midt i blandt dem igen: Fred være med Jer!

Thomas bliver kaldt frem. Der hvor mennesker er bange og forvirrede, der hvor mennesker ikke kan tro, står Jesus og siger: Fred være med Jer.

Det gør han der, hvor mennesker er meget langt fra de rådende idealer. Jeg tænker, at det er godt at vide. Det er jo ikke smart at været tvivlende, rådvild eller bange. Det er jo ikke det vi flasker på Instagram. Men Thomas står ved, hvordan han har det. Jeg synes han er en helt.

Endda siger han til Thomas “»Ræk din finger frem, her er mine hænder, og ræk din hånd frem og stik den i min side, og vær ikke vantro, men troende.« **v28** Thomas svarede: »Min Herre og min Gud!”¹

Jesu opstandelse er det mest utrolige og samtidigt troværdigt.

Opstandelsen fra de døde er det underligste og samtidigt det vidunderligste.

Opstandelsen fra de døde er kernen i al kristen tro, fordi den viser at kærligheden ikke var tomme ord.

Fordi den viser at kærligheden sejrer over alt andet.

Fordi Jesus viser sig efter opstandelsen for mennesker og han giver fred, når vi er bange, håb, når vi er modløse, og liv, når vi skal dø.

Opstandelsen er nær ved umuligt at forstå. Det kan Thomas ikke, men den kan tros. Og det kan den på en måde, så man kan mærke det.

Johannes sagde, at der er liv i hans navn gennem tro. Også gennem “ringe” tro.

Johannes slutter af med at skrive:

v31 Men dette er skrevet, for at I skal tro, at Jesus er Kristus, Guds søn, og for at I, når I tror, skal have liv i hans navn.

Dette er talt for at vi skal have liv i hans navn ved tro.

¹ Joh 19,27-28.

5 af 5

Amen

Salme: Jesus som iblandt os står